

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/87/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114221748
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2114221748.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Martina Valentová a Mgr. Lucia Mizerová, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného advokátskou kanceláriou: TOMÁŠ KUŠNÍR s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: P. F., nar. XX.X.XXXX, adresa S., M. XX/XX, zastúpenej advokátom: JUDr. Bohdan Jakubis, so sídlom Bratislava, Zámocká 36, o zaplatenie 6.958,07 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 16C/273/2014-194, zo dňa 7.1.2019, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanej **p r i z n á v a** nárok náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol, výrokom II. vyslovil, že žalovaná má nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100% a výrokom III., že žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

2. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal zo skutkového stavu, ako ho zistil vykonaným dokazovaním, že medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako bankou a žalovaným ako dlžníkom bola dňa 28.11.2008 uzatvorená Zmluva o splátkovom úvere č. 0285660378 (ďalej len „zmluva“), z ktorej vyplýva výška úveru 185.000,- Sk (6.140,88 Eur), úroková sadzba 15,45% ročne, výška mesačnej splátky 3.106,- Sk (103,10 Eur), počet splátok 120, splatnosť prvej splátky 20.12.2008, splatnosť ďalších splátok k 20. dňu v mesiaci, konečná splatnosť úveru 20.11.2018, RPMN 18,10%. Listom zo dňa 20.5.2013 vyhlásila SLSP, a.s. mimoriadnu splatnosť poskytnutého úveru, pričom k uvedenému dňu predstavovala pohľadávka sumu 7.556,83 Eur. Zároveň SLSP, a.s. vyzvala žalovaného k splateniu celej vyššie uvedenej pohľadávky spolu s príslušenstvom do 10 dní od prevzatia oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti. Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti bolo doručené žalovanému dňa 27.5.2013. Zo Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0655/2013/CE zo dňa 27.6.2013 a jej prílohy vyplýva, že pohľadávka zo zmluvy bola postúpená zo spoločnosti SLSP, a.s. ako postupcu na spoločnosť žalobcu ako postupníka. Z oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 9.7.2013 vyplýva, že ním SLSP, a.s. oznamuje žalovanému postúpenie pohľadávky vo výške 7.720,94 eura s príslušenstvom na spoločnosť žalobcu, ktoré oznámenie bolo žalovanému odoslané dňa 22.7.2013.

3. Rozhodnutie súd vec odôvodnil právne aplikáciou ust. § 39, § 52 ods. 1 a 4, § 54 ods. 1 a 2, § 488, § 524 a § 565 zák. č. 40/1964 Z.z. Občiansky zákonník (ďalej aj len OZ), § 497 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej aj len ZoB).

4. Súd prvej inštancie skonštatoval, že právny vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou založený zmluvou o splátkovom úvere je spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. OZ, zákona č. 258/2001 Z.z.).

5. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že 28.11.2008 bola uzavretá zmluva o splátkovom úvere, na základe ktorej SLSP, a.s. poskytla žalovanému úver v sume 6.140,88 Eur, ktorý žalovaný neplnil riadne a včas. Z dôvodu omeškania žalovaného s plnením splátok došlo zo strany SLSP, a.s. k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru listom zo dňa 20.5.2013, doručeným žalovanému dňa 27.5.2013. Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 0655/2013/CE zo dňa 27.6.2013 mala byť pohľadávka zo zmluvy vo výške 7.720,94 Eur s príslušenstvom postúpená zo spoločnosti SLSP, a.s. na spoločnosť žalobcu. Zákonnými podmienkami platného postúpenia pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o úvere uzavretej medzi bankou ako veriteľom a klientom ako dlžníkom je nepretržité omeškanie klienta so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke v trvaní dlhšie ako 90 kalendárnych dní po tom, čo bol písomne vyzvaný bankou na plnenie, pričom tieto musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (§ 92 ods. 8 ZoB).

6. V konaní bolo preukázané, že žalovanému bolo dňa 27.5.2013 doručené Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 17.5.2013 spolu s výzvou na zaplatenie pohľadávky vo výške 7.556,83 Eur do 10 dní odo dňa doručenia predmetného oznámenia. Už dňa 27.6.2013 bola uzavretá zmluva o postúpení pohľadávky, a teda nebola zachovaná lehota 90 dní omeškania žalovaného od doručenia výzvy. Súd má za to, že s poukazom na gramatický, ale najmä teleologický výklad ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB sa vyžaduje omeškanie dlžníka v trvaní viac ako 90 dní od momentu doručenia písomnej výzvy. Nebol by totiž v súlade s účelom uvedeného ustanovenia taký výklad, podľa ktorého by postačovalo omeškanie viac ako 90 dní pred doručením výzvy banky, nakoľko pri takom výklade by nebolo vylúčené postúpenie pohľadávky hneď nasledujúci deň po doručení výzvy na plnenie, čím by bola dlžníkovi odňatá možnosť svoj dlh uhradiť a zabrániť tak postúpeniu pohľadávky na inú osobu ako banku. V prejednávanej veci bola žalovaná dňa 27.5.2013 (doručením do vlastných rúk) vyzvaná na plnenie pôvodnému veriteľovi, avšak už dňa 27.6.2013 bola uzavretá zmluva o postúpení pohľadávky. Žalovaná tak nemala zákonom stanovenú lehotu 90 dní na odvrátenie postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 ZoB.

7. Z uvedeného dôvodu podľa súdu prvej inštancie postúpenie pohľadávky zo SLSP, a.s. na spoločnosť žalobcu je v rozpore s vyššie citovaným zákonom, a preto je tento právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatný. Vid' napr. rozsudok NS SR sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28.3.2018, v ktorého odôvodnení dovolací súd uviedol, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ). Súd dospel k záveru, že z dôvodu nedodržania postupu pri postúpení pohľadávky voči žalovanej v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 ZoB, nie je žalobca v konaní aktívne vecne legitimovaný.

8. Pokiaľ ide ustanovenie 18.14 vo VOP v zmysle ktorého klient výslovne súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky voči klientovi na tretiu osobu, toto dojednanie nie je možné považovať za platné. Na zmluvu totiž dopadá i ustanovenie § 54 ods. 1 OZ, z ktorého vyplýva jednoznačný záver o tom, že spotrebiteľ si nemôže zhoršiť svoje zmluvné postavenie. Uvedené vedie potom k tomu, že dojednania v spotrebiteľskej zmluve sú v takomto prípade použiteľné len vtedy, ak neodporujú úprave, ktorá má prednosť, a teda úprave spotrebiteľských vzťahov v Občianskom zákonníku a na neho nadväzujúcich predpisoch. Iné zmluvné dojednanie, v zmysle ktorého by spotrebiteľ vopred súhlasil s postúpením pohľadávky bez dodržania ustanovení na jeho ochranu je v rozpore s § 54 OZ, nakoľko takéto ustanovenie spotrebiteľskej zmluvy evidentne zhoršuje jeho postavenie ako spotrebiteľa. Predmetné dojednanie o odlišnom režime v prípade postúpenia pohľadávky je potom v rozpore s ustanovením § 54 ods. 1 OZ, a teda ide o neplatné dojednanie podľa § 39 OZ, nakoľko je v rozpore so zákonom. Znamená to, že uvedenému dojednaniu nemožno pripisovať žiadny právny význam a pri posudzovaní podmienok pre postúpenie pohľadávky treba postupovať podľa príslušných ustanovení zákona o bankách. Súd prvej inštancie skonštatoval, že k platnému postúpeniu pohľadávky zo SLSP, a.s. ako postupcu na spoločnosť žalobcu ako postupníka neprišlo.

9. Z toho vyvodil, že nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka. Podporne súd poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/147/2016 zo dňa 21.4.2016, v ktorom súd druhej inštancie v obdobnej veci skonštatoval, že „banka musí najskôr klienta vyzvať na úhradu peňažného záväzku, s ktorým je v omeškaní, ak po tejto výzve dlhšie ako 90 kalendárnych dní klient neuhradí peňažný záväzok, môže banka postúpiť pohľadávku aj na tretiu osobu, ktorá nie je bankou. ... V prejednávanej veci nebolo preukázané, že by takáto výzva bola zo strany právneho predchodcu navrhovateľa Slovenskej sporiteľne, a.s. riadne odporcovi doručená. Prvostupňový súd teda dospel k správne mu záveru, že pre nenaplnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 citovaného zákona o bankách nebolo možné platne postúpiť predmetnú pohľadávku na navrhovateľa.“ Obdobný názor zastáva aj Krajský súd v Trnave v rozsudku sp. zn. 24Co/716/2015 zo dňa 8.6.2016, v ktorého odôvodnení uviedol, že „ak je pre platnosť postúpenia v týchto prípadoch potrebné splniť určité podmienky, ako napr. tie uvedené v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., je postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný v zmysle § 120 ods. 1 OSP tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia.“

10. Súd prvej inštancie potom ustálil, že z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní, pre neplatnosť postúpenia pohľadávky, bolo potrebné žalobu v celom rozsahu vo výroku I. zamietnuť, keďže žalobca nie je nositeľom pohľadávky voči žalovanému.

11. O náhrade trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a čl. 4 ods. 2 CSP, čl. 17 CSP, keď žalovanej, ktorá bola v dôsledku zamietnutia žaloby v konaní plne úspešná, priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

12. O trovách odvolacieho konania vo veci odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 19.1.2017, č. k. 16C/199/2016-88 - v zamietajúcej časti, súd s použitím § 369 ods. 1 CSP rozhodol tak, že žalobcovi priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania, a to v rozsahu 100%, nakoľko žalobca bol v odvolacom konaní úspešný v časti v celom rozsahu odvolaním napadnutého rozsudku.

13. Proti predmetnému rozsudku v celom jeho rozsahu podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalobca, pri ktorom uplatnil odvolacie dôvody, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom sa domáhal, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle § 388 v spojení s § 390 písm. a) a b) CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, pričom si zároveň uplatnil vyčíslenú náhradu trov odvolacieho konania.

14. Odvolateľ prioritne poukázal na to, že v konaní bolo nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB, a teda nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. Bolo preukázané, že žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok a to aj výzvou zo dňa 17.1.2012 a 20.5.2013. Ust. § 92 ods. 8 ZoB pritom ukladá banke podmienky, ktoré má splniť, aby sa banka voči svojmu klientovi nedopustila porušenia bankového tajomstva. Žalobca sa nestotožňuje s právnym názorom súdu, podľa ktorého v zmysle § 92 ods. 8 ZoB je na splnenie predpokladov potrebné, aby bol dlžník v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom táto lehota začína plynúť až po doručení písomnej výzvy banky, keďže takýto výklad z dikcie § 52 ods. 8 ZoB nevyplýva. Ak by zákonodarca mienil dlžníkovi poskytnúť lehotu 90 dní od doručenia výzvy, bolo by to v citovanom ustanovení výslovne a jednoznačne uvedené. Postup súdu, ktorým si súd upravil zákonné ust. § 92 ods. 8 ZoB a nad rámec zákona upravil, že omeškanie dlžníka nastáva až doručením výzvy banky je v priamom rozpore s ústavným princípom trojdelenia moci. V tejto súvislosti odkázal na nález ÚS SR sp. zn. II.ÚS 796/2016. Žalobca poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č.k. 5Co/351/2017-153 zo dňa 24.5.2018, z ktorého citoval, že odvolací súd sa nedomnieva, že by z ust. § 92 ods. 8 ZoB vyplývalo, že doba omeškania klienta banky so splnením čo i len časti peňažného záväzku nepretržitých 90 dní by musela nastať až po doručení výzvy banky na splnenie dlhu klientovi, postačí, že klient bol v čase postúpenia pohľadávky dlhšie ako 90 kalendárnych dní v nepretržitom omeškaní so splnením svojho záväzku. Podľa Krajského súdu Trenčín na platné postúpenie bankovej pohľadávky postačuje, ak je dlžník banky v čase postúpenia nepretržite

v omeškaní po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní a banka ho pred postúpením pohľadávky vyzvala na splnenie jeho omeškaného záväzku v priemernej lehote.

15. V ďalšej časti odvolania žalobca poukázal na to, že v zmysle § 89 ods. 1 ZoB v posudzovanom prípade si zmluvné strany dojednali otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona, avšak v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Podľa čl. 1 bod 7 predmetnej Zmluvy o splátkovom úvere, ak dôjde k akémukoľvek prípadu porušenia je banka oprávnená postupovať v súlade s úverovými podmienkami, VOP a všeobecne záväznými právnymi predpismi, najmä je oprávnená požadovať zaplatenie úrokov z omeškania, vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, postúpiť pohľadávku... Na základe uvedeného podľa odvolateľa je zrejmé, že ust. čl. 1 bod 7 zmluvy resp. bod 18.14 VOP nie je v rozpore so zákonnými ustanoveniami. Obdobné stanovisko v obdobnej veci zaujal aj Krajský súd v Prešove v rozhodnutí 19Co/2/2016.

16. Na podporu svojich tvrdení v závere odvolania žalobca poukázal na rozhodnutia Krajského súdu Prešov sp. zn. 10Co/76/2016, 10Co/57/2017, 9Co/145/2015, 11Co/206/2015, 11Co/11/2015 a Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/147/2017. Žalobca nesúhlasí s právnym posúdením súdu, v zmysle ktorého dojednanie uvedené v bode 18.14 VOP resp. čl. 1 bod 7 Zmluvy, ktoré sú v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (z neznámych dôvodov neposudzoval napriek tomu, že žalobca naň opakovane poukazoval) neprijateľnou zmluvnou podmienkou resp. neplatným dojednaním. Na základe uvedeného má žalobca za to, že záver súdu o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

17. Žalovaná odvolanie nepodala. K doručenému odvolaniu žalobcu predložila prostredníctvom svojho právneho zastúpenia písomné žalované vyjadrenie, ktorým navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a zaviazal žalobcu nahradiť žalovanej trovy odvolacieho konania. Uviedla, že odvolanie žalobcu považuje za nedôvodné, so skutočnosťami v ňom uvedenými sa nestotožňuje a naopak má za to, že rozsudok vychádza z úplne zisteného skutkového stavu a zo správneho právneho posúdenia merita veci s tým, že súd postupoval tak, že boli zachované procesné práva oboch strán sporu.

18. Podľa žalovanej z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že právny predchodca žalobcu nepostupoval v zmysle zákonnej úpravy platného postúpenia pohľadávky, nakoľko žalovanému riadne nedoručil výzvu, keď doručenie výzvy zo dňa 17.1.2012 žalovanej nepreukázal a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 20.5.2013 nie je možné považovať za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 ZoB. Žalovaná odmieta tvrdenie žalobcu, že súd si upravil zákonné ust. § 92 ods. 8 ZoB a nad rámec zákona upravil, že omeškanie dlžníka nastáva až doručením výzvy banky. Súd prvej inštancie sa len stotožnil s rozhodovacou praxou NS SR, ktorý jednoznačne vyriešil problematiku 90-dňového omeškania dlžníka v zmysle § 92 ods. 8 ZoB. Postupca je povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka písomne vyzvala klienta na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní, čoho nepreukázanie má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka. V tejto súvislosti odkázal na rozsudok NS SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 a citoval časť z jeho odôvodnenia, podľa ktorého rozhodujúcou okolnosťou je vo všeobecnosti fakt, že sa jedná o spotrebiteľský spor a zároveň ďalšími zo Zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banke dlžníkovi a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní, čo sú špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu osobu. Dovolací súd konštatoval, že v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 9 veta prvá ZoB, pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom, kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ. Podľa odvolateľa z odôvodnenia tohto rozsudku jednoznačne vyplýva, že ZoB predkladá striktné podmienky, ktorými je zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi, ktorý je v omeškaní a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Lehota 90 dní má pritom ochrannú funkciu klienta banky, aby mohol potom, čo je na to bankou vyzvaný, splniť svoj splatný záväzok. Z ust. § 92 ods. 8 ZoB ako aj z citovaného rozsudku NS SR jednoznačne vyplýva, že až po preukázateľnom odoslaní resp. doručení výzvy banky a až po uplynutí 90 dní od tohto doručenia môže banka postúpiť svoju pohľadávku na tretí subjekt. Z vykonaného dokazovania v danom prípade jednoznačne vyplýva, že právny predchodca žalobcu nepostupoval v zmysle tejto zákonnej úpravy, nakoľko nedržal zákonom stanovenú 90-dňovú lehotu. Keďže v tomto prípade nebola splnená ani jedna zo zákonných podmienok, nie je prípustný iný záver

ako ten, že nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu a žalobca doposiaľ nepreukázal, že je v tomto konaní aktívne legitimovaný.

19. Žalovaná sa nestotožnila ani s právnym názorom žalobcu, že preukázanie splnenia podmienok uvedených v § 92 ods. 8 ZoB v konaní nie je potrebné vzhľadom na to, že zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchyľne od zákona v bode 18.14 VOP. Podľa žalovanej akékoľvek dojednanie resp. zakomponovaný súhlas klienta vo VOP, podľa ktorého klient súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek svoje pohľadávky voči klientovi, je neplatný z viacerých dôvodov a žalobca sa na jeho obsah nemôže dovoľávať. Toto ustanovenie je neplatné, pretože je v priamom rozpore s § 92 ods. 8 ZoB aj z dôvodu, že žalovanej ako priemernému spotrebiteľovi nebolo pri podpise zmluvy vysvetlené toto ustanovenie vo VOP, ktoré je pritom veľmi dôležitým, na čo mal byť spotrebiteľ výslovne upozornený. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaná má za to, že súd prvej inštancie vec správne posúdil, keď žalobu zamietol.

20. Žalobca na doručenie vyjadrenia žalovanej k odvolaniu zareagoval stručným vyjadrením, v ktorom uviedol, že trvá na doterajších podaniach a žiada, aby súd rozhodol v zmysle jeho doterajších podaní.

21. Na toto vyjadrenie žalobcu zareagovala žalovaná prostredníctvom svojho zastúpenia písomným vyjadrením, v ktorom uviedla, že trvá na svojich doterajších podaniach a žiada, aby v zmysle nich bolo rozhodnuté. Z celého predchádzajúceho konania a následného rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že žalobca nedisponuje aktívnou legitímáciou v konaní. Bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok a toto dôkazné bremeno žalobca neunesol a nepreukázal odoslanie výzvy pôvodného veriteľa na úhradu dlžnej sumy žalovanej pred postúpením pohľadávky, čo pôsobilo nedostatok aktívnej vecnej legitímácie postupníka. Žiadala preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a zaviazal žalobcu nahradiť žalovanej trovy odvolacieho konania.

22. Ďalšie podania v odvolacom konaní strany do spisu nedoručili.

23. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné v dôsledku čoho bolo potrebné napadnutý rozsudok ako vo výrokoch vecne správny potvrdiť (§ 387 CSP).

24. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobcu a odôvodnenie zamietnutia žaloby napadnutým rozsudkom, bolo posúdiť správnosť skutkových a právnych úsudkov súdu prvej inštancie vedúcich k záveru, že v danom prípade neboli splnené podmienky § 92 ods. 8 ZoB pre postúpenie žalovanej pohľadávky z pôvodného veriteľa na žalobcu, v dôsledku čoho bolo postúpenie neplatné a v konaní tak nebola preukázaná aktívna legitímácia postupníka, následkom čoho musela byť žaloba zamietnutá.

25. V danom prípade vykonaným dokazovaním pred prvoinštančným súdom bolo nesporne preukázané, ako to správne zohľadnil aj súd prvej inštancie, že právny predchodca žalovaného Slovenská sporiteľňa, a.s., v liste označenom „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ zo dňa 20.5.2013 vyzvala žalovanú k splateniu predmetnej pohľadávky spolu s príslušenstvom a to v stanovenej lehote 10 dní od prevzatia oznámenia, pričom zároveň ku dňu 17.5.2013 vyhlásila mimoriadnu splatnosť poskytnutého úveru. Podľa pripojenej doručky toto oznámenie bolo žalovanej doručené poštou do vlastných rúk dňa 27.5.2013. Odvolací súd sa pritom nestotožňuje s tvrdením žalovanej, že predmetný list zo dňa

20.5.2013 nie je možné považovať za výzvu na splnenie dlhu v zmysle § 92 ods. 8 ZoB. Podľa obsahu predmetný list je nesporne výzvou na zaplatenie pohľadávky, ktorá je riadne identifikovaná jednak označením Zmluvy o úvere a aj výškou dlhu, pričom je uvedená aj lehota na zaplatenie danej pohľadávky a aj účet, na ktorý má byť uhradená. Predmetná výzva obsahuje teda všetky náležitosti výzvy na zaplatenie dlhu. To, že jej obsahom je zároveň oznámenie banky o vyhlásení mimoriadnej splatnosti dlhu, na tejto skutočnosti nič nemení.

26. Žalobca v odvolaní predovšetkým namietal, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, ak s ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách spájal aktívnu legitimáciu žalobcu ako postupníka pohľadávky, keďže jeho účelom podľa žalobcu je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nie platnosti postúpenia pohľadávok.

27. Odvolací súd sa týmto názorom žalobcu nestotožnil, nakoľko má za to, že pre platnosť postúpenia pohľadávky banky z bankového úveru na nebankový subjekt, musia byť okrem všeobecných podmienok upravených v § 524 ods. 1 OZ, splnené aj podmienky v zmysle z. č. 483/2001 Z. z. o bankách. Vzhľadom na to, že žalobca sa domáha zaplatenia pohľadávky, ktorú mal nadobudnúť ako postupník pôvodného veriteľa (Slovenská sporiteľňa, a.s.) zo zmluvy, ktorú tento uzavrel so žalovanými 1. a 2., bolo potrebné, aby v prvom rade preukázal svoju aktívnu legitimáciu, teda legitímne nadobudnutie v žalobe uplatnených práv od pôvodného veriteľa. Zo spisu vyplýva, že na preukázanie svojej aktívnej legitimácie súdu prvej inštancie predložil kópiu Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 10.12.2009 uzavretú medzi Slovenská sporiteľňa, a.s., a spoločnosťou EOS KSI Slovensko, a.s. teda žalobcom, spolu s prílohou č. 1, ako aj Oznámenia o postúpení pohľadávky adresované žalovaným 1., 2. a 3. zo dňa 29.12.2009, spolu s kópiami doručeníek.

28. Stranou v spore sa niekto môže stať bez toho, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého sa vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitimácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitimácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či stranou objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitimácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitimácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (por. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2004).

29. Podľa § 524 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému (ods. 1). S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené (ods. 2).

30. Podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka, postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení (ods. 2).

31. Podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 o bankách v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči

banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

32. Citované ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. V zmysle daného ustanovenia predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej „postúpenie“ je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi.

33. Uvedený právny názor podporuje aj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 24.4.2018, sp. zn. 1 Cdo/147/2017, v ktorom Najvyšší súd v predmetnej otázke dospel k záveru, že: „Ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané. Išlo by teda o neplatný úkon v zmysle § 39 OZ.“

34. Vychádzajúc z uvedeného, ak je pre platnosť postúpenia potrebné splniť určité podmienky, ako napr. tie uvedené v cit. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, je postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný v zmysle § 132 ods. 1 a § 150 ods. 1 CSP tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností vedie k záveru o neplatnosti úkonu postúpenia pohľadávky, čo má za následok nepreukázanie aktívnej legitímácie postupníka.

35. Interpretácia, resp. výklad právnej normy je nevyhnutnou súčasťou tak právnej teórie, ako aj právnej praxe. Právny výklad je integrálnou súčasťou procesu aplikácie práva, čo sa najzreteľnejšie prejavuje v súdnej aplikácii práva. Úlohou výkladu je konkretizácia zákona v danom prípade, teda úloha aplikácie práva. Predstavuje predovšetkým proces objasňovania zmyslu, obsahu a významu textov prameňov práva ako nosičov právnych pravidiel. Cieľom interpretácie právnych noriem je zisťovať a objasňovať ich obsah, často aj nad rámec gramatického výkladu. Nemožno lipnúť na formalistickom výklade bez prihliadnutia na právne princípy, ktoré sú výrazom hodnôt. Samotný výklad v niektorých prípadoch značne presahuje rozsah textu prameňov práva a je výsledkom právno kreatívnej činnosti sudcov. Právny výklad je racionálna činnosť, ktorá dáva zmysel právnemu textu, pričom požiadavka racionality je kľúčová. Teleologický výklad právnej normy postihuje zmysel resp. cieľ právnej normy v súvislosti s najvšeobecnejšími podmienkami, v ktorých sa má norma realizovať. Ide o hľadanie účelu zákonného ustanovenia a to v kontexte spoločenských podmienok v okamžiku interpretácie. Pre výklad právneho predpisu je rozhodujúca v ňom vyjadrená vôľa zákonodarcu, ktorú možno objektivizovať tak, ako to vyplýva zo znenia zákonného ustanovenia a významových súvislostí, do ktorých je zaradené. Sudca sa pritom nemusí zastaviť u doslovného znenia normy. Viazanosť zákonom neznamena viazanosť písmenami spolu s nutnosťou doslovného výkladu, ale väzbu na zmysel a účel zákona.

36. Odvolací súd je toho názoru, že napriek systematickému zaradeniu citovaného ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok, v rámci ustanovenia upravujúceho výnimky z bankového tajomstva, nie je možné výklad tohto ustanovenia zužovať len na výklad systematický spôsobom, ako ho poníma žalobca s tým, že sa ním upravujú iba prípady prelomenia bankového tajomstva, pričom nie sú ním upravené zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky. Naopak, v citovanom ustanovení, vychádzajúc najmä z jeho gramatického znenia, je nesporne zrejmé, že stanovuje banke podmienky pre účinné postúpenie bankovej pohľadávky, ktorých naplnenie v danom prípade preukázané nebolo. Navyše Zákon o bankách bol v tomto smere novelizovaný, pričom s účinnosťou od 8.6.2013 došlo aj k zmene označenia marginálnej rubriky nad § 89

zákona na „Ochrana klientov a bankové tajomstvo,“ čo znamená, že zákonodarca vyjadril vôľu, že cieľom ustanovení § 89 a nasl. Zákona o bankách, a teda aj § 92 ods. 8 zákona (ktoré po tejto novele zostalo v nezmenenom znení), je nielen ochrana bankového tajomstva, ale aj klientov bánk, teda so zreteľom na znenie § 92 ods. 8 zákona, potom aj v súvislosti s potupovaním pohľadávok bánk z bankových úverov na iné (aj nebankové) subjekty. Uvedený záver korešponduje aj s právnou vetou prijatou občianskoprávnym kolégiom Najvyššieho súdu SR na zasadnutí dňa 9.10.2018 (uznesenie č. 1), podľa ktorej: „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práv klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon.“ Aj podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR z 28. marca 2018, sp. zn. 7 Cdo 26/2017, podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ).

37. Žalobca tiež tvrdil, že ust. § 89 ods. 1 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách v spojení s dohodou zmluvných strán umožňovalo zmluvným stranám, aby si upravili práva a povinnosti odchyľne od Zákona o bankách. Poukazoval potom na bod 18.14 Všeobecných obchodných podmienok, podľa ktorého: „Klient výslovne súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky...“ aj na čl. 1 bod 7 zmluvy, že banka je oprávnená postúpiť pohľadávku.

38. Podľa § 89 ods. 1 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o splátkovom úvere (28.11.2008), banka a pobočka zahraničnej banky sú povinné pri každom obchode požadovať preukázanie totožnosti klienta okrem obchodov uvedených v odseku 4; pri každom obchode je klient povinný vyhovieť každej takejto žiadosti banky alebo pobočky zahraničnej banky. Vykonávanie obchodu so zachovaním anonymity klienta banka a pobočka zahraničnej banky sú povinné odmietnuť.

39. Podľa § 89 ods. 1 posledná veta zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách účinného až od 10.6.2013, banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojím klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchyľne od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť; takáto zmluva musí mať formu a podobu vyžadovanú zákonom alebo dohodou účastníkov, pričom banka a pobočka zahraničnej banky zodpovedá za jej preukázateľné vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu najneskôr pri uzavretí obchodu a za jej uchovávanie a ochranu podľa § 42 ods. 1.

40. Právna úprava ust. § 89 ods. 1 Zákona o bankách, na ktorú sa žalobca v odvolaní odvoláva, nebola účinná v čase uzatvorenia zmluvy o úvere zo dňa 28.11.2008. Preto ani účastníci zmluvy nemali možnosť upraviť si postupovanie pohľadávok (súčasných i budúcich) odchyľne od vtedy účinného znenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

41. Napokon podľa odvolateľa sporným bol výklad cit. ust. § 92 ods. 8 ZoB ohľadne plynutia lehoty 90 kalendárnych dní, pričom v rozpore so súdom prvej inštancie zastával názor, že táto lehota nezačína plynúť až po doručení písomnej výzvy banky dlžníkovi, ale postačuje, ak je dlžník v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Odvolací súd sa ani s týmto názorom odvolateľa nestotožnil.

42. Odvolací súd akceptuje názor súdu prvej inštancie, že s poukazom na gramatický, ale najmä teleologický výklad ust. § 92 ods. 8 ZoB pre účinné postúpenie pohľadávky sa vyžaduje omeškanie dlžníka v trvaní viac ako 90 dní od momentu doručenia písomnej výzvy. Opačný výklad by totiž nevylučoval postúpenie pohľadávky ihneď nasledujúci deň po doručení výzvy na plnenie od banky dlžníkovi, v dôsledku čoho by bola dlžníkovi odňatá možnosť zabrániť postúpeniu predmetnej pohľadávky tým, že by svoj dlh banke uhradil. Slovné spojenie v ust. § 92 ods. 8 ZoB „napriek písomnej výzve“ je dôvodné gramaticky vykladať tak, že najskôr musí dôjsť k písomnej výzve banky dlžníkovi, ktorej dorúčením dlžníkovi začne plynúť lehota 90 dní na splnenie záväzku a až po jej uplynutí môže dôjsť k postúpeniu pohľadávky na iný subjekt. Takémuto výkladu citovaného ustanovenia nasvedčuje aj rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo 147/2017, v ktorom sa Najvyšší súd zaoberal výkladom cit. ust. § 92 ods. 8 ZoB, pričom uviedol „Zároveň ďalšími zo Zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné podmienky, ktoré musia byť splnené

v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko Zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku.“

43. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, odvolací súd zhodne s prvoinštančným je toho názoru, že jednou zo základných zákonných podmienok pre účinné postúpenie pohľadávky banky voči dlžníkovi v zmysle cit. ust. § 92 ods. 8 ZoB je omeškanie dlžníka v trvaní viac ako 90 dní od momentu doručenia písomnej výzvy banky na splnenie dlhu. V danom prípade ale táto podmienka splnená nebola, keďže výzva na zaplatenie pohľadávky bola bankou žalovanému doručená dňa 27.5.2013 a už dňa 27.6.2013 bola uzavretá zmluva o postúpení pohľadávky z pôvodného veriteľa na žalobcu, v dôsledku čoho nebola zachovaná lehota 90 dní omeškania žalovaného od doručenia výzvy. Následkom toho potom zmluva o postúpení predmetnej pohľadávky bola pre rozpor so zákonom v zmysle § 39 OZ absolútne neplatným právnym úkonom, ako správne uzavrel súd prvej inštancie. Žalobca potom v konaní nie je aktívne vecne legitimitovaný, následkom čoho je potom nevyhnutné žalobu zamietnuť.

44. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, po vyčerpaní relevantnej odvolacej argumentácie uplatnenej žalobcom, potom odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vo výrokoch vecne správny, včítane závislých, avšak osobitne odvolacími dôvodmi nenapadnutých výrokoch o náhrade trov konania, s použitím ust. § 387 CSP potvrdil.

45. V zmysle § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Podľa ods. 2 ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

46. V zmysle § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

47. V zmysle § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

48. V tomto odvolacom konaní bola plne úspešná žalovaná a preto podľa citovaného ustanovenia žalovanej vzniklo právo na plnú náhradu trov odvolacieho konania voči v odvolaní neúspešnému žalobcovi. Prípadná existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP odôvodňujúca výnimočné nepriznanie náhrady trov úspešnej strane (či už úplné alebo čiastočné), pritom v konaní nebola tvrdená, ani ju odvolací súd nezistil. Odvolací súd preto žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu 100%, pričom o výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

49. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).